

Ungdomsfylkingen marsjerte (forts. fra s. 1.)

Heises som merke usseldoms klute, setter de øren i flukt og i fall. Da er det bisp Nicholas som er ute, baglerbispen som røpker sitt kall.

Kampfeller, hvis vi idag sammenligner denne bisp Nicholas med en av nutidens kjente bisper, så vilde vi ha dagens aktuelle situasjon så klart for oss, som vel noen kunde beskrive det.

Henrik Ibsen elsket det norske folket og hans høieste ønske var at det måtte komme en mann som kunde redde det fra undergangen, og han sier derfor:

Når kommer og vekker oss op av døsen
århundredets ånd med århundredets løsen?

Kampfeller! Dette spørsmål som Henrik Ibsen der stiller, vet vi idag at vi kan besvare. Århundredets ånd er kommet. Det er vår Fører, og hans løsen er den nasjonalsocialistiske idé.

Bjørnsons diktning var i motsetning til Ibsens stadig preget av tro og håp. Hans dikt «Svar» forkynner at snart vil der vokse frem en sterkere slekt, og da vil Nordens ånd våkne igjen av sin usseldoms og reise sig til dåd. Dådstanken som i historien har været det centrale i de nordiske folks livsanskuelse er igjen våknet i NS ungdom. Og da Føreren ved årets begynnelse oppfordret sin ungdom til med våben i hånd å kjempe for sitt folks eksistens, fulgte UF's gutter denne appell med begeistring. For de av oss som var nødt til å bli hjemme, står disse våre kamerater som lysende eksempler, som maner oss til med full kraft å gå inn for de oppgaver og vanskeligheter vi blir stillet overfor på hjemmefronten. En del av våre kampfeller der ute har allerede ofret livet for sitt folk, og disses heltemot vil når nutidens historie blir skrevet overskygge de niddingsdåder som de tidligere maktthavere har svertet vår historie med.

Mangen norsk ungdom sover ennu, men vi skal vekke dem og sammen gå inn for disse førertanker. Derfor minnes vi idag på Ungdommens Kampdag, disse dikterhøvdningene, Henrik Ibsen og Bjørnstjerne Bjørnson, som hele sitt liv kjempet og så frem til det tidehvert vi nu oplever.

Ungdomsfylking, vi avslutter denne høitidelighet med å synge første og siste vers av Bjørnsons «Ja, vi elsker».

Lenge efter bekransningen stod en representant for Unghirden og Jentehirden vakt ved hver av statuene.

Lenge før møtet i Klingenberg skulde begynne, var lokalet fylt til siste plass. Ungdomsfylkingen får ikke lenger store nok lokaler til sine møter — i vinter var Colosseum for lite, nu var det samme tilfelle med Klingenberg.

Nasjonal Samlings Ungdomsfører

Viken marsjerer op Kar Johan.

holdt talen. Han sa bl. a. efter at forsamlingen hadde reist sig og æret minnet til de av kampfellene som har gitt sitt liv under kampene i øst:

Vi i Nasjonal Samling har forsokt å vekke våre landsmenn til forståelse av faren som truet fra øst. Hvor alvorlig denne fare var forstås vi kanskje best idag, begynte ungdomsføreren sitt manende foredrag til de unge. Skulde det inntreffe som jøssingene håber, at Tyskland blir knekket, så vet vi at det betyr Europas bolsjevisering. Ut fra denne erkjennelse er det at NS kaller til kamp mot bolsjevismen.

Ungdomsføreren gikk så over til å fortelle litt fra Østfronten, hvor han har deltatt i kampene. I 4 døgn lå jeg i forreste linje, sa han videre, og var hele tiden utsatt for et regn av russiske granater som spredte død og ødeleggelse omkring mig. Det som hjalp mig mest gjennom denne hårde tårn var den store idé og det store mål vi kjemper for, og de trofaste kamerater og kampfeller der ute og hjemme. Det gjorde et sterkt inntrykk på mig å komme til Salla-fronten og se hvor langt det forrige gang var lyktes bolsjevikene å trengte inn i Finland. Langs den viktige veilinje som fører over Rovaniemi til Den botniske bukt var alle hus brent, og over alt såes verker efter russernes fremrykking. På begge sider av veien, i uendelige rekker, stod rester av deres primitive barhytter. Alt minnet oss om denne bolsjevikenes fremrykking mot vest, denne trussel mot hele Norden.

De første bolsjevikiske krigsfanger jeg så var typiske representanter for det aseatiske Russland. Blandt de ting våre fanger ved Salla hadde kastet fra sig var en hel del skrivebøker, slike som de bruker i første klasse her hjemme. Soldatene skulde øiensynlig bruke sine ledige stunder til å lære å lese og skrive. Slike uoplyste folk er det altså de engelske politikere tar til hjelp for å redde den europeiske kultur. Det vilde være en sund skole for våre jøssinger om disse asiatiske analfabeter var blitt vist frem i Studentertunden sammen med de erobrede kanoner.

Taleren gav et gripende bilde av de inntrykk han fikk da han sammen med sine kampfeller rykket inn i Salla, hvor ethvert spor av den oprinnelige finske bebyggelse var totalt utslettet. Nu fantes det bare tarvelige russiske hytter og brakker, som talte sitt tydelige sprog om barbariets fremmarsj mot vest.

Det var allikevel gledelig nu å vite at finnene kan komme tilbake til sine hjem og ta fatt på gjenopbyggingen. Det er nu allikevel det minste. Og som et lysglimt i all elendigheten som russerne har forårsaket, valet det finske og det tyske flagg fra hver sin nyreiste flaggstang. De kulturbevarende og skapende krefter har seiret. Det var allikevel vemodig å tenke på at ikke det norske flagg har valet sammen med de to andre. Taleren visste at så hadde skjedd hvis det norske folk allerede for mange år siden hadde hørt på Vidkun Quislings ad-

varsler og forstått avsløringen av de forberedelser bolsjevikene den gang gjorde i Karelen for å gå løs på de nordiske land. Hadde det norske folk fulgt ham, kunne vi idag ha hatt vår andel i denne historiske kamp for Norden og Europas kultur og fremtid.

Også på Sallatunturi som er Finnlands høieste fjell vaier nu på ny det finske flagg. Jeg kom dit en natten, men det var allikevel lys med midnattsolen rett i nord. Jeg følte det som om jeg stod på hellig grunn. Det er for en nordboer praktfullt å skue utover det uendelige skoglandskap, og i en slik stund undres en over hvorfor ikke alle Nordens folk forlengst er gått sammen for skulder ved skulder å stå vakt ved denne vår kulturgrense mot øst.

Våre jøssinger har sviktet Finland og står idag sammen med Churchill og bolsjevikene mot Finland. Av all hjelpen og sympatier fra forrige gang er det bare de norske ryggsekkene som er igjen.

Jeg sa da jeg kom hjem at det hadde gledet mig å se en hel del norske fjordhester borte i Finland og London sa at de norske bønder neppe var enige med mig. Men jeg har nu den tro at de norske bønder i sitt innerste gjerne vil være med og bekjempe bolsjevismen som er den frie bondes verste fiende. Jeg drog forleden gjennom en liten fjellbygd langt oppe i Gudbrandsdalen. Ikke færre enn 11 mann fra denne lille bygden kjemper i dag på østfronten i Regiment Nordland. Fra en gård var tre sønner dratt avgårde. Det nye Norge har stillet langt flere frivillige enn det lyktes å samle forrige gang.

Våre tidligere politikere førte landet inn i krigen så det mistet sin frihet og selvstendighet, sa ungdomsføreren til slutt. Det står nu til dere, Norges ungdom, å gjenvinne hvad landet tapte. Kampen er hard, og den er bitter. Men intet kan stanse oss på vår vei. Det er ikke kampen for den enkelte det gjelder, det er kampen for Norge. Vi vet hvilken innsats nordmennene tidligere har gjort i historien.

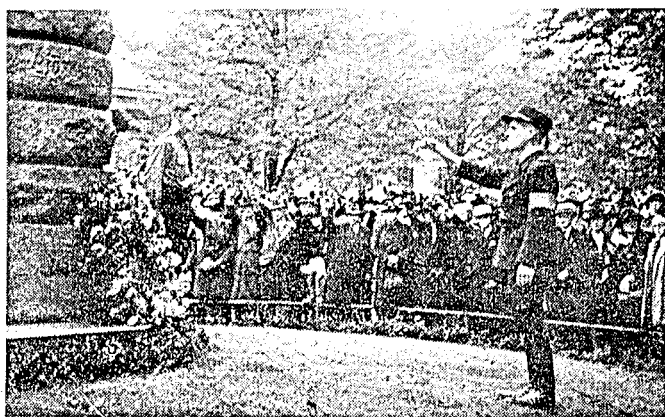
Sett dere store mål, men kjemp med blanke våben. Vis disiplin, tapperhet og trofasthet, så skal vi gjennom felles arbeid bringe vårt land fremover til en verdig plass i det nye Europa.

Efter talen delte han ut Unghird-, Jentehird-, Guttehird- og Småhirdmerker. Vi skal neste gang under AF bringe navnene på dem som denne gang fikk denne Ungdomsfylkingens største utmerkelse.

Ungdomsføreren ord til dem som fikk merkene skal vi også merke oss:

ENNU MERE ENN NOEN SINNE TIDLIGERE ER DET NSF SOM ER BESTEMMENDE FOR ARBEIDET BLANDT UNGDOMMEN I NORGE. JEG BEHØVER VEL IKKE Å SI HVAD EN SLIK UTMERKEELSE SOM DENNE BETYR, DET SKJØNNER DERE SIKKERT ALLE. MEN JEG VIL SI SOM EN AV MINE

(Forts. s. 7.)

Fylkeslederen i Stor-Oslo bekranser Bjørnson-statuen.

Hjortild Wille